

V roce 1981 si princezna Diana vzala prince Charlese a já jsem se seznámila s dvěma Indy.

„Aúúú... chci jít domů a chci si dát chlebiček s majonézou... Aúúú!“

Moje maminka byla hezká žena. Tenkrát ale byla zpocená, rozčilená a mluvila zbytečně nahlas.

„Proč pořád nic neříkáte? Viděla jsem spoustu filmů, kde se rodilo, a vždycky tam říkali: ‚Tlačte, tak tlačte,‘ tak já budu tlačit, jo?“

Na porodním sále byla jenom nezkušená sestra a mladý lékař. A ten evidentně nevěděl, co si počít.

„Já už to ale nevydržím! Buď zatlačím a vyleze to ven, anebo se na to vykašlu a půjdu domů a budu se cpát majonézou! Já totiž miluju majonéééé... nééééé!“

Moje maminka strašně milovala majonézu.

A když byla těhotná, tak se úplně přestala ovládat a dokázala sníst čtvrtkilovou sklenici za den...

Kdybych už tehdy rozuměla lidské řeči, určitě by mne pobouřilo, že mě moje vlastní matka ve chvíli zrození nazývá tak nepoeticky. Řekla: „Ať se TO narodí!“

Možná právě to „TO“ mi předurčilo povahu. Mé strachy, mé nejistoty a mé komplexy. A třeba taky ne, třeba bych se užírala stejně, i kdyby moje maminka vrkala jako holubička.

Když situace na sále byla neudržitelná, tak se do nemocnice, a tím pádem i do mého života, přišla primářka Hezounová.

Tehdy jí bylo přes třicet, byla čerstvě rozvedená a neměl jí kdo hlídat dítě. Malému Hezounovi bylo sedm. A byl hrozně našťvaný, protože chtěl čumět na televizi, jíst rybičkovou pomazánku a olizovat vanilkový krém ze žlutkových věnečků. Ale Hezounová ho popadla a táhla ho s sebou, aby zachránila životy. Aby zachránila život mé mámy a život můj.

„Tak co se děje? Co tu máte, že to nezvládnete? Všechno bylo přece úplně normální...“

Ale ne, já jsem nebyla normální.

Primářka civěla do útrob mé mámy a najednou se vyděsila k smrti.

„Bože, to jsem ještě nikdy neviděla...!“

Moje máma zato viděla film *Rosemary má dě-*

tátka a lekla se, že primářka v jejím lůně zahlédla ďábelská kopýtka, ocas a ostré růžky. Cítila, jak jí párají útroby.

„Proboha, co tam je?! Ať je to, co je to, ať už to je ze mě pryč! Ááááúúúúú!!!!“

Byla to dramatická chvíle. Moje maminka nebyla pod narkózou, primářka přesto odhodlaně zvedla skalpel.

Ale ještě než stačila máminu hladkou kůži poškodit radikálním řezem, tak jsem se vzedmula k největšímu výkonu svého života.

„To je neuvěřitelné! Tohle dítě se snad samo dostane ven!“

Dostala jsem se sama ven.

„Je to doopravdy dítě?!“ přivítala mne na svět má matka.

A primářka mne zdvihla do výšky a žasla jako už nikdy.

„To je zázrak!“

Moje máma byla ateistka.

„To snad ne...“

„Ale ano!“ A pak primářka maminku informovala, že během mého porodu došlo k flexi, že místo aby má hlavička na svět přišla temenem, nastrkovala jsem čelo. Nejširší část lebky. Primářka doslova řekla:

„Za posledních třicet let se v Evropě přirozenou cestou dítě s čelní polohou nenarodilo.“

Vždycky jen císařským řezem. V Asii spontánním porodem přišli na svět dva chlapci. Mají hlavičky s konfigurací do trojúhelníku...“

„S konfigurací?!“

Primářka mne tehdy poprvé použila jako pomůcku, na které demonstruje výklad.

„Široké čelo a lebka s oploštělým záhlavím. Ti kluci prostě mají hlavu trochu jako francouzští granátníci...“

Maminka si nedokázala granátníky představit. Asi ani nechtěla. Já jsem si to (samozřejmě že mnohem později) našla na Googlu. Ten článek byl určen jen pro odbornou veřejnost. Byla v něm fotografie s daty a jmény: *Ašók 1963* a *Višhan 1977*. Oba chlapci měli fakt hodně zvláštní tvar hlavy. Strašně vysoké, široké čelo a dlouhou úzkou lebku... no prostě... jako francouzští granátníci.

„Ale tohle dítě má hlavu úplně v pořádku...“
Primářka Hezounová mne položila pod UV lampu.

Syn primářky Míša se nade mne naklonil. Lehce s odporem. Pozoroval mne, jak řvu, a pak mne štípl. Nezačala jsem řvát ještě víc. Naopak. Zmlkla jsem a prohlédla jsem si ho. Dobře jsem si ho prohlédla. Lebku jsem totiž sice, na rozdíl od Višhana a Ašóka, měla v pořádku, ale mozek jsem měla naprogramovaný úchylně.

Můj problém spočíval v tom, že mě už od narození zajímali muži. Ne že bych byla nymfomanka, jen jsem zkrátka, už od svého prvního nadechnutí, chtěla, aby mě někdo miloval!

„Vypadá jako buřt,“ přivítal mne na svět Míša Hezoun.